

РЕШЕНИЕ

№ 3654

гр. Пловдив, 07.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, IX ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и пети октомври през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: Анна Д. Дъбова

при участието на секретаря Петя Г. Карабиберова
като разгледа докладваното от Анна Д. Дъбова Гражданско дело №
20215330116814 по описа за 2021 година

Производството е образувано по предявени от И. Г. Т. против ЗД „Бул
Инс“ АД кумулативно обективно съединени осъдителни иски с правно
основание чл. 432, ал. 1 КЗ във вр. с чл. 45, ал. 1 ЗЗД и по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за
заплащане на сума от 4 720, 15 лв., незаплатен остатък от сумата от общо 6
485, 15 лв., представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди на
лек автомобил „Шкода Суперб“ с рег. № ..... при настъпването на
застрахователно събитие по договор за застраховка „Гражданска
отговорност“, а именно при пътно-транспортно произшествие, настъпило на
11.05.2021 г., ведно със законната мораторна лихва, считано от датата на
уведомяване на застрахователя - 13.05.2021 г., до окончателното заплащане на
задължението.

Ищецът твърди, че на ....при движение със собствения лек автомобил
„Шкода Суперб“ с рег. № ... в гр. ...., настъпило пътно-транспортно
произшествие между него и лек автомобил „Волво В 70“ с рег. № ..... в .....
Произшествието настъпило, тъй като водачът на лек автомобил „Волво В 70“
с рег. № .... отнел предимството на управлението от ищеца автомобил, който

на кръстовището бил с предимство, тъй като бил дясностоящ. Сочи, че по този начин делинквентът нарушил правилата за движение по пътищата, установени в разпоредбата на чл. 48 ЗДВП, приложим по отношение на нерегулирани кръстовища. Сочи, че към датата на настъпване на произшествието гражданската отговорност на лек автомобил „Волво В 70“ с рег. № .... е застрахована при ЗД „Бул Инс“ АД по сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“. Поддържа, че на 13.05.2021 г. депозирал заявление до ответното застрахователно дружество, по което е образувана щета № 2110013399 с осъществени два огледа на автомобила и констатирани вреди в съставени от застрахователя описи по щета. Твърди, че стойността на вредите е в размер на сумата от 6 485, 15 лв. с ДДС или 5 404, 29 лв. без ДДС, от която 4 937, 69 лв. – части и материали, сумата от 328 лв. – механична работа по демонтиране, монтиране, поставяне и залепяне и сумата от 138, 60 лв. – автобояджийски услуги. Сочи, че на 11.06.2021 г. застрахователят заплатил обезщетение в размер от 1 765, 80 лв., с което не покрил пълната стойност на вредите, поради което претендира остатъка от 4 720, 15 лв., ведно със законна лихва от датата на поканата. По така изложените съображения се моли за уважаване на предявените искове.

В законоустановения за това срок по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът ЗД „Бул Инс“ АД, е депозирал отговор на исковата молба, в който излага подробни съображения за нейната неоснователност. Твърди, че между него и Б. К. Ш. е възникнало застрахователно правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност“ за лек автомобил „Волво“ с рег. № ..... по застрахователна полица № BG/02/12000298043, като по депозирано от ищеца заявление за изплащане на обезщетение е образувана щета № 2110013399. Не оспорва механизма на процесното произшествие, а единствено размера на претендираното застрахователно обезщетение. Сочи, че е заплатено обезщетение за вреди в по-малък размер по реда на Наредба № 24, като е съобразено, че към датата на настъпване на произшествието процесният лек автомобил е бил в експлоатация повече от 10 години, поради което не е било налице основание за осъществяване на ремонта в оторизиран сервиз на марката. Твърди, че с оглед на така установеното е одобрено заплащане на сумата от 1 765, 80 лв., с което изцяло е погасил задължението си. Предвид така изложеното моли за отхвърляне на предявените искове.

Съдът, като съобрази събраните писмени доказателства, поотделно и в

тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, **намира за установено следното от фактическа и правна страна:**

Районен съд – Пловдив е сезиран с кумулативно обективно съединени осъдителни иски с правно основание чл. 432, ал. 1 КЗ във вр. с чл. 45, ал. 1 ЗЗД и по чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Притезателното имуществено право на увреденото лице спрямо застрахователя на делинквент за получаване на обезщетение за претърпени от деянието вреди се субсумира под правната норма, установена в разпоредбата на чл. 432, ал. 1 КЗ във вр. с чл. 498, ал. 3 КЗ, която разпоредба установява възможност за предявяване на претенцията на увреденото лице пред съд, единствено ако след получаване на писмената застрахователна претенция на увреденото лице по чл. 380 КЗ застрахователят не е платил в срока по чл. 496, ал. 1 КЗ, откаже да плати обезщетение или ако увреденото лице не е съгласно с размера на определеното или изплатеното обезщетение.

С разпоредбата на чл. 498, ал. 3 КЗ е установено, че допустимостта на прекия иск на увреденото лице при настъпване на застрахователно събитие е обвързана от предявяване на претенция за плащане пред застрахователя по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите и изтичане на тримесечен срок от искането за доброволно плащане. По този начин законодателят е въвел допълнителна процесуална предпоставка за възникване на право на иск на увреденото лице.

Следователно съдът дължи проверка както на общите условия, от които зависи съществуването на правото на иск, така и на допълнителните /специални/ предпоставки - в конкретния случай, установените в разпоредбата на чл. 498, ал. 3 КЗ, а именно - започнала процедура за доброволно плащане на застрахователно обезщетение и изтичане на тримесечния срок по чл. 496, ал. 1 ГПК, в който е заплатено обезщетение от страна на застрахователя, с размера на което увреденото лице е изразило несъгласие, в който смисъл е и практиката на Върховния касационен съд, напр. – *Определение № 332/19.07.2018 г. ПО ч. т. д. № 1614/2018 г., ТК, I т.о.*

В случая в производството по делото е представена застрахователна претенция, входирана при ответното дружество на 13.05.2021 г., с която е отправено искане за заплащане на застрахователно обезщетение за претърпени имуществени вреди, по което е образувана щета № 2110013399.

По образуваната застрахователна преписка е определено обезщетение от 1 765, 80 лв., изплатено в полза на ищеца с платежно нареждане от 11.06.2021 г.

В случая не е спорно между страните, че ответникът е заплатил застрахователно обезщетение, с размера на което ищецът не е изразил съгласие, поради което исковата претенция, депозирана на 26.10.2021 г., е предявена след изтичане на срока, установен в разпоредбата на чл. 496, ал. 1 КЗ, считано от уведомяване на застрахователното дружество за претенцията по реда на чл. 380 КЗ.

Възникването на имуществената отговорност на застрахователя за заплащане на застрахователно обезщетение на увреденото лице, регламентирана в чл. 432, ал. 1 КЗ се обуславя от положителното установяване на следните материалноправни предпоставки (юридически факти): 1. делинквента виновно да е увредил ищеца, като му е причинил неимуществени вреди, които са в пряка причинно-следствена връзка с противоправното деяние и 2. гражданската отговорност на делинквента да е застрахована по силата на валидно застрахователно правоотношение по договор за застраховка „Гражданска отговорност” между делинквента и ответника – застраховател.

Съгласно чл. 432, ал. 1 КЗ застрахователят носи отговорност за всички вреди, причинени от лицето, чиято отговорност е застраховал. Това са всички преки и непосредствени вреди от увреждането, за което водачът на автомобила, респ. на основание договора за застраховка, застрахователят, отговаря. Следователно установи ли се извършването на противоправно и виновно действие от страна на водача, чиято гражданска отговорност е застрахована, застрахователят отговаря за всички вреди.

В производството по делото са обявени за безспорни и ненуждаещи се от доказване между страните на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 и т. 4 ГПК следните обстоятелства: 1. че гражданската отговорност на Б.К.Ш., управлявала лек автомобил „Волво“ с рег. № ..., е застрахована при ответното дружество ЗД „Бул Инс“ АД по силата на валидна застраховка „Гражданска отговорност”, сключена със застрахователна полица № BG/02/12000298043; 2. че на 11.05.2021 г. на ул. „У. Г.“ и ул. „Д.“ в гр. П. е настъпило пътно-транспортно произшествие между управлявания от ищеца лек автомобил

„Шкода Суперб“ с рег. № ... и лек автомобил „Волво“ с рег. № ... че вина за настъпване на произшествието има водачът на лек автомобил „Волво“ с рег. № ... отнел предимството на движещия се отдясно на него в кръстовището лек автомобил „Шкода Суперб“ с рег. № .... че по депозирано заявление от ищеца при застрахователя е образувана преписка по щета № 2110013399.

Съдът намира, че данните относно настъпване на произшествието са безспорни между страните, като последните се установяват от съставения Протокол за ПТП с пострадали лица № 2021-1024-713 от 21.05.2021 г., в който е установено че участници в настъпилото пътно-транспортно произшествие са лек автомобил „Волво“ с рег. № ..., управляван от Б. К. Ш. - О. и лек автомобил „Шкода Суперб“ с рег. № ....., управляван от ищеца И. Т.. В протокола е установено, че пострадал от произшествието е Б. К.Ш. - О.. Длъжностното лице, съставило протокола – мл. а. при ОД на МВР „Пътна полиция“ – Пловдив, е установило механизма на произшествието. В протокола е установено, че водачът на лек автомобил „Волво“ с рег. № ... на кръстовище с равнозначни пътища не пропуска приближаващия го от дясното му страна лек автомобил „Шкода Суперб“ с рег. № .. и допуска пътно-транспортно произшествие с видими щети по автомобила – ударена предна част на автомобила и др.

Следователно механизма на деянието е установен от контролните органи при установяване на местоположението на двете превозни средства, за което последните са имали преки възприятия, както и въз основа на данните, снети от водачите, подписали протокола.

Константна е практиката на Върховния касационен съд, в която се приема, че обвързващата доказателствена сила на протокола за ПТП и протокола за оглед на местопроизшествието не освобождава съда от задължение да изследва механизма на произшествието и с други доказателствени средства, например със свидетели и авто-техническа експертиза, тъй като относно наличието или не на виновно поведение на участващо в ПТП лице посочените документи нямат обвързваща съда материална доказателствена сила. В чл. 5, ал. 1 от Наредба № I-167 от 24 октомври 2002 г. за условията и реда за взаимодействие между контролните органи на министерството на вътрешните работи, застрахователните компании и агенцията за застрахователен надзор при настъпване на

застрахователни събития, свързани с моторните превозни средства е прието, че документите, които се съставят от органите на полицията при посещение на ПТП, са: 1. констативен протокол за ПТП с пострадали лица; 2. протокол за ПТП с материални щети и 3. фотография с цифров фотоапарат на разположението на МПС и повредите по тях. В разпоредбата на чл. 9 от Наредбата е установено, че за ПТП, които не са посетени на място, се издава протокол за ПТП в случаите, когато водачът е уведомил компетентната служба на МВР в срок 24 часа и е подадено писмено заявление от участника в седемдневен срок от настъпване на събитието в поделението на МВР, на чиято територия е настъпило събитието. Следователно, когато пътнотранспортното произшествие не е посетено на място от органи на МВР, поради липса на подаден сигнал за това, е допустимо, произшествието да бъде установено със съставяне на протокол за настъпването му, ако полицейските органи са уведомени от водача, но и след депозиране на писмено заявление от участника за настъпване на събитието. Когато от произшествието са пострадали лица, съставянето на протокол за ПТП чрез посещение на място от органите на полицията е задължително.

При така установените обстоятелства, съдът намира, че при движението си водачът на лекия автомобил лек автомобил „Волво“ с рег. № .. е нарушил правилата за движение по пътищата, установяващи нормите, които следва да бъдат съблюдавани от водачите на моторни превозни средства, като в отклонение с правилото, установено в разпоредбата на чл. 48 ЗДвП, установяваща, че на кръстовище на равнозначни пътища водачът на пътно превозно средство е длъжен да пропусне пътните превозни средства, които се намират или приближават от дясната му страна, не е пропуснал движещия се от дясната му страна лек автомобил „Шкода Суперб“ с рег. № .., управляван от ищеца И. Т..

Следователно деянието на водача на автомобила е било противоправно, като последното съобразно установената в разпоредбата на чл. 45, ал. 2 ЗЗД презумпция е било виновно, доколкото и последната не бе оборена в настоящото производство чрез обратно доказване от ответника.

От изслушаната по делото и неоспорена от страните съдебна авто-техническа експертиза се установява, че при сравнение в калкулацията, изготвена от „ЗД Бул Инс“ АД и тази, изготвена от „Автосервиз А.“ ЕООД, в

калкулацията на „Автосервиз А.“ ЕООД не са описани част от вредите, установени от застрахователното дружество. Вещото лице е установило, че от техническа гледна точка авточастите, материалите и труда по увредата на л.а. „Шкода Суперб“, установени от ЗД „Бул Инс“ АД и „Автосервиз А.“ ЕООД добре съответстват да са настъпили при описания в исковата молба и в Протокола за ПТП механизъм на произшествието, като е налице причинно-следствена връзка между механизма на произшествието и увредата на автомобила. Експертизата е определила, че общата среднопазарна стойност за оригинални нови авточасти, материали и труд, необходими за възстановяване на автомобила е в размер на сумата от 7 249, 78 лв. с ДДС. Вещото лице е посочило, че общата среднопазарна стойност за оригинални авточасти втора употреба, материали и труд, необходими за възстановяване на автомобила е в размер на сумата от 4 401, 50 лв. с ДДС.

Съдът възприема заключението на вещото лице като компетентно и безпристрастно дадено, дало пълен отговор на всички поставени за решаване въпроси, поради което при постановяване на съдебния си акт цени фактическите (доказателствени) изводи, до които вещото лице е достигнало.

Причинно-следствената връзка между противоправното поведение на виновния водач и твърдения вредоносен резултат е установена и от приетата като компетентно изготвена съдебна авто-техническа експертиза. Вещото лице е формирало своите фактически (доказателствени) изводи въз основа на установените по делото обстоятелства, като установява, че повредите върху автомобила съответстват на механизма на настъпване на процесното ПТП. Съдът намира, че вредите са закономерна, естествена и необходима последица от нарушението на правилата за движение по пътищата, осъществено от водача на лек автомобил „Волво“ с рег. №.....

Основният правен спор между страните се съсредоточава относно дължимия размер на застрахователното обезщетение.

От образуваната пред застрахователното дружество щета се установява, че застрахователното дружество е съставило опис на щетата от 13.05.2021 г., в която са посочени увредените авточасти на автомобила, като е заплатено застрахователно обезщетение от 1 765, 80 лв., като ищецът е представил опис-калкулация на вредите, изготвена от трето за правния спор лице – „Автосервиз А.“ ЕООД. Съдът цени опис на щетите, в който са посочени

увредените авточасти, изготвен от застрахователното дружество, доколкото описът е осъществен непосредствено след настъпване на произшествието и не е оспорен от страна на ползвателя на застрахователната услуга.

Вещото лице по приетата съдебна авто-техническа експертиза е установило, че при сравнение в калкулацията, изготвена от „ЗД Бул Инс“ АД и тази, изготвена от „Автосервиз А.“ ЕООД, в калкулацията на „Автосервиз А.“ ЕООД не са описани част от вредите, установени от застрахователното дружество. Експертизата е определила, че общата среднопазарна стойност за оригинални нови авточасти, материали и труд, необходими за възстановяване на автомобила е в размер на сумата от 7 249, 78 лв. с ДДС. Вещото лице е посочило, че общата среднопазарна стойност за оригинални авточасти втора употреба, материали и труд, необходими за възстановяване на автомобила е в размер на сумата от 4 401, 50 лв. с ДДС. При изслушване на вещото лице в съдебното заседание по приемане на експертизата последното е уточнило, че обезщетението, при отчитане на коефициент на овехтяване, съгласно Наредбата, е равно на обезщетението при влагане на части втора употреба в размер на сумата от 4 401, 50 лв. с ДДС.

Съгласно чл. 386, ал. 2 КЗ при настъпване на застрахователно събитие застрахователят е длъжен да плати застрахователно обезщетение, което е равно на действително претърпените вреди към деня на настъпване на събитието, освен в случаите на подзастраховане и застраховане по договорена застрахователна стойност. Следователно нормативната цел на тази правна норма е насочена към пълно репарирание на вредоносните последици, което обстоятелство обуславя наличието на застрахователния интерес. Уреденото в диспозицията на чл. 386, ал. 2 КЗ нормативно правило следва да се прилага и при ангажиране на обезпечително-гаранционната отговорност на застрахователя по договор за застраховка „Гражданска отговорност“, тъй като застрахователният интерес от сключване на този застрахователен договор предпоставя обезпечаването на деликтната отговорност на виновния за причиняване на вредоносния резултат застрахован (делинквент) – в размерите, за които той отговоря, в границите на определена в договора застрахователна сума. В този смисъл съдът съобрази и практиката на Върховния касационен съд, която остава приложима, макар да е постановена при действието на отменения КЗ - така *Решение № 52/08.07.2010 г. по т. д. № 652/2009 г. на ВКС, ТК*, в което е прието, че „при съдебно предявена

претенция за заплащане на застрахователно обезщетение съдът следва да определи застрахователното обезщетение по действителната стойност на вредата към момента на настъпване на застрахователното събитие – чл. 208, ал. 3 КЗ, като ползва заключение на вещо лице, но без да е обвързан при кредитирането му да проверява дали не се надвишават минималните размери по Методиката към Наредба № 24/08.03.06 г. С оглед на отговора на поставения по реда на чл. 280, ал. 1 ГПК въпрос въззивното решение съответства на тълкуването на закона, направено от касационния съд. Застрахователното обезщетение е определено по заключението на изслушаната автотехническа експертиза, в което са изчислени разходите за **нови части** и труд за ремонт на увреденото МПС **по пазарни цени към датата на ПТП**”.

В този смисъл е и *Решение № 165/24.10.2013 г. по т. дело № 469/2012 г. по описа на ВКС, ТК, II отд.*, в което се приема, че „съгласно постоянната практика на ВКС, обективизирана в Решение № 52/08.07.2010 г. по т. д. № 652/2009 г. на ВКС, ТК, I т. о. и Решение № 109/14.11.2011 г. по т. д. № 870/2010г. на ВКС, ТК, I т. о., Методиката за уреждане на претенции за обезщетение на вреди, причинени на МПС, въведена с чл. 1 ал. 3 от Наредба № 24/08.03.2006г. на КФН, се прилага като минимална долна граница в случаите, когато не са представени надлежни доказателства за извършен ремонт на МПС в сервиз и за случаите, когато застрахователното обезщетение се определя по експертна оценка. Поради това, при определяне размера на обезщетението, прилагането на Методиката за уреждане на претенции за обезщетение на вреди по чл. 4 на Приложение № 1 към чл. 15, ал. 4 от Наредба № 24/08.03.06г. на КФН не е задължително. Определеното застрахователно обезщетение, въз основа на заключение на вещо лице, може да надвишава минималната долна граница по чл. 4 на Приложение № 1, когато не са представени документи за извършен ремонт на МПС в сервиз, а размерът на обезщетението е бил определен от застрахователя в съответствие с Наредба № 24/08.03.2006г. на КФН. При съдебно предявена претенция за заплащане на застрахователно обезщетение съдът следва да определи застрахователното обезщетение **по действителната стойност** на вредата към момента на настъпване на застрахователното събитие съгласно чл. 208, ал. 3 КЗ, като ползва заключение на вещо лице, без да е обвързан при кредитирането му да проверява дали не се надвишават минималните размери

по Методиката към Наредба № 24/08.03.06 г. на КФН. Това разрешение на релевантния правен въпрос е валидно, **както за обезщетение по пряк иск по чл. 226 КЗ, така и при регресен иск по чл. 213 КЗ.**”

Следователно дължимото застрахователно обезщетение за причинените имуществени вреди на собственика на процесния увреден автомобил, следва да се определи без прилагане на обезценка при прилагане на уредената в Наредба № 24/08.03.06 г. на КФН методика, и се равнява на пазарната стойност на ремонтните дейности по неговото възстановяване и вложените **нови** авточасти – в размер на сумата от 7 249, 78 лв. с ДДС (съгласно заключението на допусната и приета от съда САТЕ). Установява се, че застрахователят е заплатил застрахователно обезщетение в по-нисък размер от 1 765, 80 лв., поради което в полза на ищеца следва да бъде заплатено застрахователно обезщетение за сумата от още 5 483, 98 лв. С оглед приложението на принципа на диспозитивното начало исковата претенция следва да бъде уважена до претендирания от ищеца размер от 4 720, 15 лв.

След като главният иск за заплащане на обезщетение за причинените имуществени вреди на ищеца от процесното застрахователно събитие е основателен, следва да бъде присъдена законната лихва върху главницата.

Законната лихва се определя по правилото на чл. 497 КЗ, към която норма препраща разпоредбата на чл. 558, ал. 1, изр. последно КЗ, и съгласно която застрахователят дължи законната лихва за забава върху размера на застрахователното обезщетение, ако не го е определил и изплатил в срок считано от по-ранната от двете дати: 1. изтичането на срока от 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл. 106, ал. 3 КЗ и 2. изтичането на срока по чл. 496, ал. 1 КЗ освен в случаите, когато увреденото лице не е представило доказателства, поискани от застрахователя по реда на чл. 106, ал. 3 КЗ.

В този смисъл е *Решение № 93/27.11.2020 г. по т. д. № 2013/2019 г., ТК, I т. о. на ВКС*, в което е прието, че обезщетение за забава следва да се присъди на основание чл. 497, ал. 1, т. 1 КЗ и е определена законна лихва върху присъденото обезщетение от момента на изтичането на 15 работни дни от предявяване на претенцията, доколкото със същата са представени всички доказателства, макар с исковата молба такова обезщетение да е претендирано от датата на настъпване на застрахователното събитие. В този смисъл е и

Решение № 31 от 02.03.2021 г. по т. д. № 2962/2019 г., Т. К., II т. о. на ВКС.

В случая следва да намери приложение разпоредбата на чл. 496, ал. 1, т. 1 КЗ, тъй като към застрахователната претенция са представени всички необходими доказателства. Следователно ответникът е изпаднал в забава от 29.05.2021 г. - 15 дни след получаване на застрахователната претенция от 13.05.2021 г., към която са представени всички необходими доказателства. От този момент следва да се присъди законна лихва по отношение на обезщетенията за претърпени имуществени вреди, поради което претенцията за присъждане на законна лихва следва да се отхвърлят за периода от посочения в исковата молба момент - 13.05.2021 г., до 28.05.2021 г.

С оглед изхода на правния спор в полза на ищеца и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК следва да бъдат присъдени сторените в производството по делото разноси в общ размер от 889 лв., от които 189 лв. за държавна такса, 100 лв. за съдебна експертиза, и сумата от 600 лв. – заплатено адвокатско възнаграждение.

Така мотивиран, Пловдивският районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА на основание чл. 432, ал. 1 КЗ във вр. с чл. 45, ал. 1 ЗЗД и по чл. 86, ал. 1 ЗЗД ЗД „Бул Инс“ АД, ЕИК 831830482, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Джеймс Баучер“ № 57, **да заплати** на И. Г. Т., ЕГН *****, с адрес ....., сумата в размер от **4 720, 15 лв.**, незаплатен остатък от застрахователно обезщетение за причинени имуществени вреди на лек автомобил „Шкода Суперб“ с рег. № ... при настъпването на застрахователно събитие по договор за застраховка „Гражданска отговорност“, а именно при пътно-транспортно произшествие, настъпило на 11.05.2021 г., ведно със законната мораторна лихва, считано от 29.05.2021 г., до окончателното заплащане на задължението, като **ОТХВЪРЛЯ** искането за присъждане на законна лихва върху главницата за периода от 13.05.2021 г., до 28.05.2021 г.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ЗД „Бул Инс“ АД, ЕИК 831830482, **да заплати** на И. Г. Т., ЕГН *****, сумата в размер от **889 лв.** – съдебно-деловодни разноси по гр.д. № 16814/2021 г. по описа на Районен съд – Пловдив, IX граждански състав.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Окръжен съд - Пловдив в двуседмичен срок от връчването му на страните.

ПРЕПИС от настоящото решение да се връчи на страните.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____